

د لمبو کلی

د شعرونو مجموعه

Ketabton.com

اسد الله « زمري »

کال ۱۳۷۹/۲۰۰۰

د کتاب پیژندنه:

د کتاب نوم	: د لمبوکلی
شاعر	: اسدالله زمري
د چاپ تاریخ	: ۱۳۷۹
لمري چاپ	: ۱۳۷۹
تیراژ	: ۵۰۰ جلد

اهرك

زما سوځيرو گليوالوته !

د انتير نيټ په مخ ترتيب او ډيزاين كوونكې : مړوند

سکروتهې

د زړه تنور کې مې سکروتهې دي بليږي پسي

په سر پرتهې مې درنې گتهې دي درنيزې پسي

د وخت خپيري راوريږي مې د روح په رخسار

په تن راوښتهې راته ختهې دي پلنيزې پسي

مینه اوگرکه

دژوندانه دترخوزهر و....

له سرو وینو ډک دی!

دزمانی دکر اوونو په منگلو کبسی بنکیل،

چی ددی سوی گوگل تنگ محیط ئې لا بنکیکاری

ورته حیران یمه زه

چی دی یوه موتی دغونبو اورگونو توتی،

تولی نری نه لادرنه اوستره

له بنو او بنکلو سره، او له بدیو ځینی

څنگه داستره مینه؟

څنگه دالویه کرکه؟

سره یوکرې او ځای کرې ئې ده خپل زرگی کې؛

پدی وړوکی ځای کې.

ورته حیران یمه زه؛

ورته حیرانه نری....

و هجرت شپه

خدايه څومره دى اوږده د غم دا شپه شوه

له پيرى نه ئې اوږده هره شيبه شوه

ورته عمر د عيسى زغم د يونس را

چې مې ډکه د زرگې د زغم کا سه شوه

افغانستان

اور پری بل و لہ پخوانہ خو اوس سکورشو

د نیستی غزئی په درست جهان کی خپورشو

تول د مرگ او بد بختی فریاد فریاد شو

خوږ وطن می، دی خواږه ولس ته گورشو

۲۲/۸/۹۳

افغان مهاجر

له وطن نه لری پروت یم لکه مړي

د غمونو تور توفان په مخه کړي

شی هر قدم چي ږدم غزي می په پښو

یتري د غربت د ژوندون بار کړم ستري

افغان ولس ټريکه

د کاله په انگرگه راته مرگي شو

د کلو د سردبمن مې سکني شو

نه مې وس د کوم پاخون شته، نه د ناستې

د وطن هريو قدم مې تورلوگي شو

د طاعون په کام کې

نه د مرگ د پنجو بنکار شوم نه ژوندی يم

د وطن د کنده والو يو تور کودی يم

د غربت د طاعون کام کې يم لويديلی

په دي لوی جهان کې ټولو ته پردی يم

سوال

پہ وطن مور اخیرہ تورہ و بادہ

پہ هر کور گدہ دمرگ او ویرژر اده

د نو کرو نو کران مو باداران شول

خدایه دا مو بیا د کوم جرم سزاده

۹۳/۸/۲۲

وطنه!

داد دځمکی په سر جوړ جنت: آلمان کې
لکه پروت چې یم دغم په تور زندان کې
نه غریزی یې لیدو ته زما سترګې
همیشه دی یم وطنه په آرمان کې
د تا مینی مې په ټول بدن، اوربل کې
د سوز چیغه می خوره شوه په آسمان کې
ستا په یاد می دزړه وینی و هی داری
راته سوزی می هډونه ستا هجران کې
چی به نوم دخپل وطن ورباندی کیږدی
داسی خای به پیدانه کړی ټول جهان کې

لويه خدايه

خليفه کړ تا پخپله په جهان کې
تا اشرف المخلوقات کړ په قرآن کې
اوس چي سوخي تل درنگ، نژاد توپير کې
دادي څه نفرت گډه کړي په انسان کې
ورور دي وواژه دورور په لاس په کرکه
دا وحشت خومونده نه شي په حيوان کې
چي دي ورک کړ دنیستی په تور گرداب کې
څه گناه دي وه لیدلي په افغان کې
که دي جوړ زما وطن ځینی دوزخ کړ
ما کړه بنځ ددی دوزخ په گورستان کې

و اونبکو تکل

تودی اونبکی می له سترگو وهی داری

بندوی ئی نشی هیخ د بنو باری

د نظر به مخ پردی راته راکاری

راته بنئی دوطن دتلولاری

د زمانې ناخوالې

که هر خومی د ژوند شپې ورځې شی تیرې

ناخوالې د زمانې مې نه شی هیرې

نه سکون کې په قراریم نه سفر کې

نه پوهیږم چې و تښتمه چیرې

مرگ نه نه لرمه ویره هیڅ قسم دې

چاپیر کړی یم د ژوند د ساتو ویرې

د وطن خوږوالی اوس راته څرگند شو

د غربت بلا چې شوی رانه چاپیرې

د خپل وړان وطن ایره به پری ورنکړم

که هر خومره شی ښکلاوې دلته ډیرې

د وطن په یاد

که مې نصیب شي یو ځل بیا کله دیدار د وطن
غیر کې به کښیکارم هر بوټی او خار د وطن
د بل په ملک کې که جنت وی شپه مې نه تیرېږي
د نورو قصر نه بهتر دی تور مزار د وطن
تر څو به سوزم د غربت په تناره: المان کې
خدايه او به مې کړی په بوټو د گلزار د وطن
بنکلی وطن، مغزور ولس مې نن تالا والا شو
ورک شو هغه چې ئې اخیستې دی ازار و وطن
زړه راته وائې چې څه والوزه په غرو، رغونو
گوندي پیدا کړی سرد روکی چیرته لار د وطن
ای د ملکونو خدایه! ای د دی دنیا مالکه!
کله به یو کړی د افغان ولس په کار د وطن؟

ولته او هلته

دلته چې وينم ټول وطن دی په گلونو کې ډوب
یاد ته مې راشي خپل هیواد چې دی سرو وینو کې ډوب
دلته اسمان ته دختلو تکلونه کیږي
زما ولس د شهیدانو په قبرونو کې ډوب
دلته د ژوند لپاره هڅې کیږي شپه او ورځ کې
هلته واړه زاړه، ځوانان دي ټول مرگونو کې ډوب
دلته مقام نه د انسان ستره نمانځنه کیږي
هلته هر څه دي د وحشت په تور تمونو کې ډوب
دلته ځاریږي، یو د بل نه تش د «مینی» په نوم
هلته دوه ورونه په کینو او نفرتونو کې ډوب
کله به ورسپړي پای ته دافغان غمیزه؟
کله به هم زمونږ هیواد شي سرودونو کې ډوب

آشنا

ته مې يې د مینې الهه ته مې مولا د زړه
ته يې تلوسه زما او ته مې يې ، سودا د زړه
ته د محبت د باغ گلونو ته د رنگ جلوه
ته مې يې د ژوند بهانه ، ته مې مسیحا د زړه
ته بنکلی نغمه يې چې د روح په گوتو جوړه يې
ته يې ترنم ، ته ترانه ، ته مې غوغا د زړه
ته د کوه قاف پری او ته يې د جنت حوره
ته مې د خوښيو جام او ته مې يې سوما د زړه
تاته دی خوښی شی د دنیا او د عقبی نصیب
ته چې مې په غم د زمانې کې ئې آشنا د زړه

جنت او دوزخ

دې آزادي نه خپل زندان بڼه دی
له دې گلشن نه خپل ډیران بڼه دی
که جرمني دی ددې ځمکې جنت
ترینه دوزخ: افغانستان بڼه دی

۱۹۹۳/۹/۱۸

و نیشې خونډ

ځان مې په خم کې د شرابو لمبول غواړم
دا ډیر غمونه د دنیا لږ هیرو ل غواړم
د عمر ترې، د زمان د دښتو سترې کوچی
یو ځل مې ژوند کې دغه تنده ماتول غواړم
ځینو ته یو څاڅکی شراب هم د کاسو ځای لري
زه یې موجودو کې د خپل سرآزموییل غواړم
یم له ساقی نه پوروی د شرابو یو جام
د بل له پاره یې د ځان مریې کول غواړم
خمار ځپلي ته معلوم دی سچه خوند د نیشې
د زړه په ژبه د مغزونو پوهول غواړم
سترگه د جام که د مینا لاری ته تکه سره شوه
زه یې د سرو شونډو خدا کې ښکلول غواړم
کومه نغمه چې خدای ځای کړې د ښینې په خوله کې
د احساس غوږ باندی یې روح ته اورول غواړم
د سرو شرابو لږ غنډل هم نا پوهی ده ډیره
هونبیار سړی یمه په سړیې اړول غواړم

هلته او ولته

هلته له هری خوا باران غوندي مرگونه اوری
دلته چې هر لوری ته گوری سره گلونه اوری
هلته لمبی او لوگی خیری د افغان له کوره
دلته فضا، حمکه، اوبو باندی عطرونه اوری
هلته د وینو تور سیلاب دی ټول ولس اخیستی
دلته اختر دی، د ژوندون بنکلی رنگونه اوری
هلته د اوبنکو په توفان کې یو ولس ډوبیږی
دلته کوڅه په کوڅه، کور په کور خوندونه اوری
هلته توپک غږیږی، ژبه د انسان گونگه ده
دلته د سولی سیوری خپور دی سرودونه اوری
هلته کرپیږی انسانان د جنگ په سره دوزخ کې
دلته په دې دنیا هم واره جنتونه اوری
هلته نازل هم د خالق هم د مخلوق غضب دی
دلته د قهر پر خای هم د خدای رحمونه اوری
هلته سوځیږی د کلتور پنبی د جهل اور کې
دلته د شرق له وریځو جوړ لوړ فرهنگونه اوری
ای د افغان ستره ملته لږ را و خوځیږه !
په تا د پلار او د نیکونو پیغورونه اوری

د وحشت ویدو

دا څه حالت دی چې دې نوی چنگیز او سته په کورد افغان
دیو د وحشت دی یاغی شوی په هر لور د افغان
هر څه تالا کړل ددې سپینې بلا سرو لاسونو
گور کې نارامه دی هر پلار او هره مور د افغان

۹۳/۹/۲۹

وزره سوز

که مې يوه شيبه د زړه سوز کوم قلم واخلي
لکه د شمعی به اور، سر نه تر قدم واخلي
چې هم جهان، هم مې جانان له خانه ورتلم
خوگ به زماله اوږو د غومره دروند غم واخلي
يو ځل به نه شی د مراد غوتی گلونه کله
د ژوند نیالگی که مې د غم له اوبنکو نم واخلي
د حوادثو توفانونو مې کږه کړله ملا
خراغ د عمر به مې څنگه تاب او دم واخلي
د حسرتو پنجې به راکاږی مریء د امید
د زمانی دیو چې مې هیلو ځینی دم واخلي

و حسرت او بڼکه

او بڼکه د حسرت چې د غم سترگې نه جدا شوله
سوز ته د زرگي يې په ژړا خپله ژړا شوله
و دريډه، وريږديده، ونبوئېده خاوروته
سترگو د احساس ته د ماتم د مخ بڼکلا شوله
عمر ته يې، نيم نفس، خندلو ته خوله جوړه کړه
شوندي يې ترلې وي چې لار له فنا شوله
جوړه ترانه شوه د بسل مری کې بنده وه
بڼکلي دردانه شوه د صدف د زړه بلا شوله
پتې تويوه او بڼکې زمريه د گوگل تل ته
اور به ورنه واخلي که خبره تری دنيا شوله

زه

سره اوښکه د غم وم چې په مخ د دنیا پریوتم
پرڅه د سحر شومه په غرو او صحرا پریوتم
یو سوی فریاد وم له درد من زړه نه را پورته وم
دود د اوسیلو شومه په مخ د رڼا پریوتم
مات ساز د ماتم وم د ویر کور کې غږیدم غلی
سوز د غمجن زړه شوم په لیمو د ژړا پریوتم
هیره افسانه وم له غوږونو او له خولو پاتی
پته خزانه شوم وړان انگر کې د چا پریوتم
لوند څیری گریوان وم د زخمي ټټر په وینو سور
څیری لنگوتی شوم په اوږو د گدا پریوتم
زه د مات بانه په خیر اغزی د چاد سترگووم
تور لا چې لونگ شوم، خو اوربل نه جدا پریوتم
بخت دی که تقدیر او که خالق مې څوړوی خله؟
غیږ کې د جانان که بی خبر له عقبا پریوتم
مست گرځي یارانو د خوښیو پیمانې په لاس
خیردی که زه لارم په پنجو د بلا پریوتم

په مينه

جانانه راکړه د سرو شونډو پيمانه په مينه
چې کره هيره د غمونو زمانه په مينه
د شونډو جام کې دی د مينې شراب راکړه په خوند
د حسن شمعی چې دې شمه پروانه په مينه
راکړه عسل د خوړو شونډو درنه وگرځمه
راته مې ماته کړه د تريخ ژوند زولانه په مينه
مست مې کړه داسې چې خوښيو کې شم ډوب له شوقه
خو درته واوروم د مينې ترانه په مينه
راکړه چې ماتې نه کړم بيا کله توبې له ميو
خوپاتې نه شې د شرابو بهانه ، په مينه
ته يې شراب، ته يې د بنگو پيال ، ته يې سوما
د تاله پاره يم ديره په ميخانه په مينه

آنچه خوبان همه وارنر تو تنها واری

ستاد مینی په هر خم کې ډیر سوزونه، ډیر خونډونه
 ستاد حسن په جلوو کې، سری سکروټې-انگارونه
 ستاد قهر په انگار کې، د عاشق د سوخیدو اور
 ستاد ناز په لطافت کې د ورینمو خروارونه
 ستاد مخ د رنگ په باغ کې، د گلونو باغچې ټولې
 ستاد زلفو په تیارو کې، توری شپې او تورتمونه
 ستاد سترگو په گردش کې، د دنیا د خوئیدو راز
 په بنکلا کې یې ویدی ډې هوسی گانې، نرگسونه
 ستاد غاری له مینانه، د مینا غاره ده ماته
 ستاد قد په رسایی کې ټولې سروې-شمشادونه
 ستاد غږ له ولولو نه، زما روح ته آرام راشي
 ستاد سرو شونډو په خوند کې ډي سوماوې، شرابونه

برخه

د خوښۍ برخه کې مې غم وليږه
ما غمخپلي ته همدم وليږه
بل چاته نه ټيټيږي لويه خدايه
زما سجده و ته يو صنم وليږه!
له وچ گوگل نه مې لمبې جگيږي
لږ يې تسل: د اوبنکو نم وليږه
د زړه داغونه بل علاج نه لري
ورته د خپل وصل ملهم وليږه
ستا د هجران لحظې کلونه بنکاري
يا خپله راشه، يا لږ زغم وليږه
چې مې د ژوند اسره د تا مينه شوه
اوس يې بقا ته خپل کرم وليږه

شيبې

خومره شوې اوږدې د انتظار شيبې
ورکې شوې تيارو کې د سهار شيبې
وصل که هجران که دواړه سوځي ما ؟
کومې دي خاونده د قرار شيبې !؟
محوه دې ومزه ، په تلو دې پوه نه شوم
خومره دې خوږې وي د ديدار شيبې
ما درته د زړه دراز ويل غوښتل
لارې مې له لاسه دا ظهار شيبې
خومې دې ليمو کې ستا تصوير تازه
بنکاره راته هر وخت د بهار شيبې
يو ځل که دې بيا په سترگو ووينم
ستا د هجرورځې دي د دار شيبې

و سينر پري

چې مې د او بنکو په موجونو کې پيدا کړلې ته
د سيند پري وی ما د خپل عشق مولا کړلې ته
د جنت حوره د بش رپه بڼه راغلې ماته
ما د ژوندون و ترورميو ته رڼا کړلې ته

۹۳/۱۰/۲۵

ويره

اوبنکې مې په مخ چې د هجران له ويرې غلې ځي
زړه ته مې څه وايي په گريوان له ويرې غلې ځي
شور د محبت مې دې ساتلی په مغزو کې پټ
کريکه د جنون مې په بيابان له ويرې غلې ځي
ستړی شوم لټون کې ستا ثاني مې پيدانه کرله
سترگی مې په ننگ ددې ارمان له ويرې غلې ځي
تا چې يوه ورځ کله ونه وينم سوځېږمه
چيغه مې له سوزه تر آسمان له ويرې غلې ځي
اوبنکو غمازي کوله ، مور دی په ديدن نه شوم
تنده د ديدار مې په شريان له ويرې غلې ځي
ويره مې د تا د پاکی مينې رسوايې کې ده
ما رسوا نه ويره په ميدان له ويرې غلې ځي

وزره لمن

د زره لمن کې مې داغونه پراته
پکې جهان جهان غمونه پراته
د لیونتوب له کانو ډکه بنکاري
که دي د تا دمینی غرونه پراته
هری اداء دې دی پرې اور بل کړی
له هره نازه دې گلونه پراته
چې مې خولی کړله د وصل خیرته
ورکې د اوښکو امیلونه پراته
اور ئې اخیستی دی له خپله لاسه
ورته دي سوي ارمانونه پراته
لږدی قدم پکی په پام جگوه
دلته د هیلو دي مات زړونه پراته

و مرگ گوانبونه

ای د جنت حورې ته که ما باندې نازونه کړی
زړه ته مې پام ساته ، مات د هیلو به مې زړونه کړی
تا چې له غرور نه د لمر ټیک په تندي وواهه
خوبه را خپاره په دې سوالگرو تور تمونه کړی
تانه که جلوی د پسرلیو رنگ او بوی آخلی
پام! چې اوسیلی مې د خزان ساړه بادونه کړی
لاس د لوټماری که د زړښت اوږد شو د تا په لور
ماته ځوانیمرگ به ټول د وصل تکلونه کړی
راشه چې امید مې ژوندون په پښو ودریږی
خوبه په فراق کې ماته ژوند د مرگ گوانبونه کړی

خاورې

کله چې له خاورو سره خاورې مې هډونه شي
هره يوه ذره به ئې ستار اتللو ته گلونه شي
گرد زما د خاورو که دې پريوت در خسار په گل
خاورو کې به سره ، زما له شرمه رخسارونه شي

ولو

که سوری مې له حالاتو نه لرمون دئ

رانه ورک نن او سبا او که پروندئ

خوچې ته مې ئې په خوا کې زما مینې

له خوښۍ او شوکالی مې ډک ژوندون دئ

۹۳/۱۱/۲

ولمبو فولري

ای بی روحه ، بی احساسه سرې ځمکې !

داسور اور د دې ساتلی څله زړه کې؟

فوارې به دلمبو وي جوړي کړې

چی می مور کنبیوته ستا په تیاره تله کې

۹۳/۱۲/۱۰

د مور و مړینې سوال

په محشر کې چی ژوندی بیا ټول جهان شی

هر مخلوق لپاره جوړ ستر امتحان شی

زه به سوال دخپلې مور و ورځنی و کرم

خپله خدای به می ځواب ته هک حیران شی

۹۳/۱۲/۱۰

تعجب

په يوه سپرغی مې چيغه ځي آسمان ته

په يو ووړ خوږ وايم اور وړ کړم جهان ته

څنگه دود او ايره نه شو دمور مرگ کې

زه حيران يم داخپل ناتوانه ځان ته

۹۳/۱۲/۱۰

وسور په غم ټی

ای سیند ونوزه له تاسي نه حه غواړم!

ټول شی وچ چې زه دمور په ویر کې ژاړم

که مې ډوبه شوه دنیا او بنکو کې ټوله

زه گرم نه یم چې ټي په غم له خانه لاړم

۹۳/۱۲/۱۰

په خپل لور کې مسافره

مسافره ورنه لارل اولادونه
شوه يوازی، لور په لور کې کړاوونه
نه څوک پاتې شول چې وئې پوښتي حال تری
چې ټکور ئې کړې د زړه ژور زخمونه
نه چې پاکې ئې کړې ترمې ترمې اوښکې
په زخمی روح باندي ئې واوښتل غمونه
تنگ گوگل کې ئې نفس په سوځيدو شو
په بیمار بدن ئې راغلل سخت دردونه
په سختیو کې ئې ویلی حوصله شوه
شول ئې بند سوی سینه کې فریادونه
بیکیسی کې مرگ تری هم حیا ونه کړه
نامردی کې ئې پرې وکړل گوزارونه

زما سور

د دنيا غمونه ئې واچول په زړه کې

زراغزی شول ورته شنه په هريوپله کې

د مرگي بلا پرې نه بنوده نفس ته

د زړه پاتې ئې شول په زړه، دخولي په خوله کې

۹۳/۱۲/۱۸

زما وعا

تور لحد دي خراغانشه زما موري

په محشر دي مل سبحان شه زما موري

جنتونه دي پنبو لاندی پراته وه

په فردوس کی دي مکان شه زما موري

۹۳/۱۲/۲۱

زما قسمت

ای خاونده ددې دواړو جهانونو
لوغړن کړم دژوندون ډیرو غمونو
بې له او بنکو مې بل څه نه دي لیدلي
کړمې ستونې خیرې ډیرو فریادونو
د ځوانۍ په فصل پوه نه شوم چې کوم وو
یم گیر شوی د زړښت په عذابونو
زما برخه خوشحالی دی کړه دنورو
کړ نصیب دې زما غم د څو نسلونو
دې انصاف ته زه حیران یمه خاونده
کړ قسمت دی راته ډک له ماتمونو
چې به کله لا رڼا په ما دا شپې شي
نور خو وړوند کړمه بی پایه تورتمونو

وونیا غمونه

خوړوي مې د دنيا غمونه خومره؟
خوځوي مې د زرگي دردونه خومره؟
د غربت په مصيبت کې يم گير شوی
سوځوي مې د نيستی اورونه خومره؟
د ژوندون خوښی مې ونه ليدله کله
دوبوي مې د وحشت موجونه خومره؟
د دنيا په مخ په توره جامه گرځم
شرموي مې د عقبا ننگونه خومره؟
نه شوم يار او نه اغيار د چا په ژوند کې
کړوي کې د خپل ځان فکرونه خومره؟
چې به کله لا رسيږي خپل آخرته
دردوي مې هر نفس ، هډونه خومره ؟

وطن سوزان

بریتونو وطن وسوزاوه پيرو او
خه بی دینو خه د دین تیکه دارانو
راخپری وی ترخو دغه توری وریخی
باران د تودو وینو سور خود به اوری

شراب

حکھ نوم ورباندي ايني چا «شراب» دي
چي تركيب کي بي خه «شر» او يو خه «آب» دي
لا دي شونڊو ته ور وري يو گوت نه وي
چي جوړ کري دي دي شرتللي دي آب دي

یوبل زره

ای خالقه د هرچا د قسمتونو
ای ویشونکیه د خوښیو او غمونو
راته راکړه یوبل زره پاتی ژوندون ته
زورمې ویلې شو له ډیرو کړاوونو

۹۴/۱/۱۸

برتر بور

هر سحر مشرق په خپلو وینو سوردی
د تاراج او تباهی یو بل تنوردی
د مغرب لمن دده په وینو سره شوه
دی یې ستر خوني د بنمن او بد تر بور دی

۱۸/۱/۹۴

و هیلو کلي

راشه ته زما دسوی زړه کوربه شه
بنکلي هیلې په خپل کلي کې دیره شه
د صدف په خیربه خپلی وینی درکړم
ته زما د آرمانونو دردانه شه

لاشخور

د وطن په تن مې بل د جگرې او ر دی
سو خیدلی د زوی مرگ کې پلار او مور دی
د وحشیانو پاچاهی کې هرڅه لوټ شول
مجاهد مې د مظلوم ولس لاشخور دی

۹۴/۲/۲۷

پرله پسې فاجعې

اوردې بل کړد افغان ولس په کور
خه دې کيوسته بيا تل ته د تورگور
آواره دې د جهان په هره خوا کړ
خدایه خه به لا وروښيئ ته نور!؟

د وطن پسرلی

پسرلی دی هره خوا گلان غورپیری
د رنگونو او بنکلا محشر جوړپیری
زما وړان وطن کې گل او شنیلی نشته
چې د وینو سور باران پری راوریږی

۹۴/۳/۱۹

محشر

غریډلې ده شپیلې د ستر محشر
چې وطن شو د افغان زیر او زبر
هر انسان دی پکې خو حلي مړ شوی
هرې لو پشتهې نه جوړ شوی دی سقر

۹۴/۳/۱۹

خوار شوی افغان

خدايه څنگه دې کره ، خوار عظیم افغان
چې نوکر شو د ایران او پاکستان
دوی چې نه نیول هیڅ چا په نوکری هم
دې بی ننگو کرل زمونږه باداران

۹۴/۳/۱۹

و مجاهد له لاسه

دی د سوال کترې ته ناست اوس ستر افغان
ده محتاج کې د ایران او پاکستان
لعنتونه د تاریخ پری را اوریدې
مجاهد شو بې غیرت او بې ایمان

۹۴/۳/۱۹

وطندارته

وطنداره له سوري زړه نه دې جار شم
ستا د هرې سلگۍ سوز ته سورانگار شم
د وطن او هر عزيز په داغ کې وسوي
کاشکې ستا د درد دواته لږ په کار شم

۹۴/۳/۱۹

زما اونبکي

د زمان تيارو ته اوراخلی ، رنپري
د غمو اورته سوځيري او بليزي
زما اونبکي بي قيمته درداني دي
په هر درد کي مي د زړه په حال پوهيري

بی چارٹی

بارد ژوندانه مې راته ماته غبرگه ملا کړه
يار مې هم له خنګه شو ګوښه ، راته ئې شا کړه
خه به پټه تودو اوښکو د زړه سکروټې توروم (۱)
کله چا ژړا د لوغړن د ټپ دوا کړه!؟

تورول = لمسول / راوینبول

سوی گلپوتې

زمونږ اوبنکو سمندر قوی خپه نه لري؟!
که مو د غم ونه په دې ساحل ريښه نه لري؟!
ما ويل دنيا به په سر واخلي د جنون په لاسو
خو مو د کريکو سوز د چا غوږ ته اسره نه لري
اوس به يې ايستی وه زور بيخ د غم لړلې نړۍ
خو مو توفان د اوسيليو ولوله نه لري
د ژوندانه لاری ترلې دي زموتږ کيردی ته
خود مرگونو قافله بل خای دمه نه لري
پريرېده چې وسپري زمونږ د ژوند اغزی گلونه
زمونږ د ملک سوی گلپوتې خو نوده نه لري

و سوځيرو سوال

کنگل کې و سوځم که په لمبو کې و سوځم؟
حیران یم چې د ژوند کومو لمحو کې و سوځم؟
بندي یم د دنیا د ناخوالیو په زندان کې
ترڅو ددی تنور د اور خپو کې و سوځم؟
دردونه ، حسرتونه ، ارمانونه ، سل غمونه
د کوم یو په لمبو د چا ابرو کې و سوځم؟
خوږلن د محبت کې لوغرن د وخت غماز کړم
ددې کان د یاقوت کومو جلوو کې و سوځم؟
ته څه د خیال جهان ته د خیالونو په خپو کې
ما پریرده چې د وخت رڼو لیمو کې و سوځم
که خاوری او ایرې شمه ، وجود مې پو پناه شي
دیدن ته به دتا ، په تپېدو کې و سوځم
د حسن دې توفان ته د یوزره دودول څه دي
راځه چې سرتريایه یې پښو کې و سوځم

ننگ

ننگيال يو ته خو دغه ژوندون ننگ دی
په نیکونو ئې له ننگه گور هم تنگ دی
غلامان دی شول خوانان او پیغلی مینځې
د افغان ولسه وخت دی د غورځنگ دی

۹۴/۱۲/۱۳

ونفاق ثمر

افغانانو سره یوکړی خپل لاسونه

سره وشلوی دشرم ځنځیرونه

دنفاق ثمر موولیدد په سترگو

د دې شوم نیالکې راوباسئ بیخونه

۹۳/۱۲/۱۹

افغانه پاڅه

پاڅه پاڅه ای افغانه په پنبو شه!

لرپه فکر کې دننگ اود پنبتوشه

د دیوانو د دارلو غابن ورمات کره

ژغورندوی دخپل ټا توبی او بچوشه

۹۳/۱۲/۱۹

ننی مجاهد

د فساد استاد ، د جهل بڼه شاگرد دی
لوی قاتل ، و حشي حيوان او بڼه زاهد دی
د پردیو بڼه غلام د خان د بڼمن دی
بڼه بی و پیژنی دا شیء مجاهد دی

۹۴/۱۲/۱۹

جرگه

ناخوالی دې زما چې په سلگو منلي دي
د تاتر خې گيلې ما په ليمو منلي دي
د وصل د کعبې زيارت د تاچې مې نصيب شو
ميرې مې د دې لارې په باغو منلي دي
سفر د ژوندانه کې چې مې ستاسترگې ديوي دي
تياړی مې د سختيو په سپيدو منلي دي
د تا سلامتيا ته په ورو ورو دوديدل څه دي
ما سول د تا نظر ته په لېو منلي دي
د مينی اندازه دی يو زما زړگی ته لگی
چې غرونه د دنيا ئی په اوږو منلي دي
له زړه نه دې قربان شم چې زما غمونو و خوږ
خوبنی دې هم زما په مسېدو منلي دي
د هیلود کاروان جرس د عذر پره غواړی

رتلی دگناهو په جرگو منلي دي

د غرب شفق

دا د شرق دوو ښو رنگ دی چې د غرب په لمن ښکاري
دا د شرق تالا گلان دي چې د غرب په لمن ښکاري
د سپيرو ميرو په تاو کې ، هلته هره تيره سوځي
دا د شرق د مټ قوت دی چې د غرب په عدن ښکاري
د باروتو تور لوگي دی ، چې د شرق له کاله خيږي
د لمبورو ښانه رنگ دی چې د غرب په گلشن ښکاري
د جلی داو ښکو موج دی چې بهيږي په دوناو کې
د پامير د سر شمله ده چې د غرب په بدن ښکاري
د افغان-هندو په وینو هندو کش-ایوریست غرق شول
د کشمیر د نافي بوی دی چې د غرب په ختن ښکاري
د ویتنام-کوریا په تن لا د بمونو چری خښی
د چیچن-ایران انسان دی چې د غرب په خوړلن ښکاري
ورغلی سره نه دی د عرب د زخم شونډې
د تاجیک-سیلون مړ زوی دی چې د غرب په درشن ښکاري
د راکټو قافلی دي چې روانې دي تل شرق ته
دا د وینو تور امیل دی چې د غرب په گردن ښکاري
د جنگ اور باندي ئې جوړ کړ ، له دنیا ځینې دوزخ نن
د گناه نه دک جنت دی چې د غرب په وطن ښکاري

گرنه

بيادى په سترگو کې د وصل تلوسې وکره
بيامې دزړه په سر، د اور بلې لمبې وکره
بياراته راکړه د ژوندون اوبه د شونډو جام کې
بيامې دمرو هيلو په قبر، ولولې وکره
بيادى د غږ په ترنم باندې عالم ژوندی کړه
د اسرافيل غوږ کې د مينې ترانې وکره
بيادى رساونه د عمر باغ کې وغوړوه
بياد شمشاد په تن د سره حسرت نودې وکره
بياد خپاره کړه د وينستود ولونو ټول گلونه
بياپه دنيا باندې د رنگ او بوى غنچې وکره
بيادى د حسن مرغلرې په نازو وپييه
په ټولو بيادى د داغونو قافلې وکره
بيامې په مينه خواته راشه، بيامې خپل کړه د ځان
زما په ټول بدن دمېنې کلمې وکره
د بې مثالې بنکلا باغ دى تل بهار بهار شه
د وخت غازته په هر گام کې زولانې وکره

ژوندي مري

هره هڅه مې رټلې ، هره هيله مې ناکامه
هر نظر مې نامنلی ، هره مينه مې ناکامه
د نامرادو اميدونو د قبرو په خاورو پروت يم
زه يم خپله ژوندي مري ، خپله مړينه مې ناکامه

۹۵/۲/۲۸

د مینې داغ

د شهید زړه په جنازې باندي مې هېلې ژاړي
اوبنکواخيستی په سرملک دی سترکې وينې ژاړي
د نامرادی د تور خنجر په لاس سوری، سوری دی
د بیکسی د زهرو جام کې ورته مړینې ژاړي
غني کاروان د امیدو یې په رڼا ورځ لوټ شو
شوی تلوسې ئې د مرگي په غم غمگینې ژاړي
د درد له تاوه د سینې قبر کې مړ ، تپیري
په سوی حال ئې د ځیگر غوښې شوې خورینې ژاړي
خواړه یادونه ئې له سره په ژړا ووتل
د مینې داغ چې په تندي د ماه جیبې ژاړي

و وفا عرش

د هجران په ترورېمې کې د تا یاد راته ډيوه شي
د رڼا هره شغله ئې ، د غم زړه باندي نيزه شي
هيروم دی را یاديرې ، تل مې ذهن کې ر غړيرې
ستا نا خوالې مې په زړه کې د سره اور بله لمبه شي
د وصال هيله دې لاره ، لکه تا هغومره ليرې
په کوم زړه به بيا زما ، دې غريبی کورته ميلمه شي
يو ځل بيا راشه په مينه ، راته جوړ مې وړان جهان کړه
د وفاد عرش له پاسه دې د تا ځلی بنکاره شي

بی حایه خواري

لمرپه دوو گوتو ستا ، چیرې پتیدای نه شی
خان دې غولوې ولې ، مینه پتیدای نه شی
سل که زړه ته ووائې: لاره دلدار هیرئې کره
خوک چې وی د زړه خبستن هغه هیریدای نه شی

سو حیدر

خه دمینی په خورلن او انگار وسوم
خه دهجر په لمبو کي دلدار وسوم
چي ژوندون مي لکه شمعہ سو حیدل دي
خه به وایم چي مي یار که اغیار وسوم

و هجران غم

که را ټول شي ټول غمونه د جهان
بیا هم نه رسیږي غم ته د هجران
زړه کرخت کړي لکه یخ د سلسبیل
د دوزخ په اور کې سوځوي انسان

۹۶/۱۲/۱۵

منزل او تسل

ستاد زلفو په هرتار کې هزار و لونه ، هزار زړونه
په کې ورکې کړي زړه لارې ، به کې ستري شي منزلونه
له کاکل اوله اوربل نه دې لوگی شمه ای بنکلي
چې مې دي نظر او زړه ته ، سرمنزل او تسلونه

تاج محل

تل دي ياد د شوخو سترگو زما مل دي
چي مي حاله د خيالونو ، ستا اوربل دي
چي زما د پاكي ميني ملکه شوي
زما زره د تا د ميني تاج محل دي

ويو افغان حلمي سلگي

ورکتوب مې نه ياديږي ، حلميتوب باندي بوه نه شوم
د زړښت په لار روان يم ، دي لرزان مې قدمونه
زما کلي کې تل بل وو د نفرت سوځند او رونه
زما کور ته تل پراته وو د کينې تور ځنځيرونه
زه ويده وم په اغزو کې ، ما پالنگ ليدلی نه دی
زما سر لاندې وه تيرېه ، نه بالښت ، نه مړوندونه
زما هره هيله سترې ، زما هر تکل ناکامه
زه ناکام يم پيدا شوی چې ناکام مې دي کامونه
سو ځيدل که کړيدل دي ، که ژپاوي دي که ساندي
که ماتم دی ، که ځگيروي دي ، دي زما پخواني ملونه
زه له گل سره پردی يم ، پسرلی ته نا اشنا يم
د خزان ائينه کې وينم ، زه مې خپل ساړه آهونه
خوښی څه ده؟ خندا څه ده؟ شوق او ذوق څه شي ته وائی
زه د غم په کاله لوی يم ، ما ته مړه دي دا نومونه
څوک خوښيو کې لوبیږي ، څوک او سیري په جنت کې
خو زما یوی سلگی ته ، کم دي وارپه دوزخونه

و ميني حال

و دى سوم وصال باندى ، دود دى په هجران كړمه
حال د ليونۍ ميني ، څنگه دى بيان كړمه؟!
نه دى وه وعده پرځاى ، نه دى انتظار تمام
څوك به مې فریاد واورى ، خيري كه گريوان كړمه
نه دى بناپيري سيالى ، نه هم د جنت حوري
اى ديار يكتا حسنه! ځان ته دى حيران كړمه
نيم نظر كتو ته دې ، ټول عمر تپيرمه
ستا پوره نظرنه به ، خپل ژوندون قربان كړمه
ته اى دختن هوسۍ ، مه تريره زړه نه مې
خو چې دا وحشى زمري ، تاته په فرمان كړمه

نظر

ستا يامې دميني مرغله ده
ستا خيال مې د زړه خوږه سندر ده
او بنکه مې له سوزه زړه کې وچه شي
غم کې دې له ټولو مروړه ده
کله به له زړه نه راشي سترگو ته؟
دغه مې د ژوند خط او خبره ده
ستا هغه د قهر او عتاب اداء
ماته اوس خوږه او خوندي دوره ده
زه دې په وصال کې شاهنشاه و موه
اوس مې حال له هر گدا بدتره ده
دغه د فراق او جدائي حالت
بنکاري چې د چاله بد نظره ده
خو به دې کړيږي غم کې خاردې شم؟
ستا زمري مجنون نه سر بېره ده

سترگې

سترگې چې دې پټې وي فتنې بنکاري
کله چې وې خلاصې ، پیمانې بنکاري
پټې سرې سکروټې وي بنولاندی
ویښی راته سری بلې لمبې شکاری
پټې د غوټې په شان بنکلاري
وازی د تازه گلو غونچې بنکاري
کله چې ویده ئې ته د ناز په خوب
دواړه راته پټې خزاني بنکاري
خو چې دا دنیا ده ، وي دې تلرنې
ماته د زمري د ژوند ډیوې بنکاري

قناعت

د شرابو خمخاني مې کړلې تشې
که ځواني وه که مستی وه زما بس ده
له پیالو، جام او مینا نه په دنیا کې
ماته یوه شونده خوږه د لیلې بس ده

و وطن و زبده

ای د وطن له سترو دښتونو نه راغلی وړمې!
 لږ راته ووايه زما هغه ختن څنگه وو؟
 هغه زما د هیلو خاله دی ښه ولیدله؟
 هغه زما د سترگو تور، روح او بدن، څنگه وو؟
 هغه انسان چې یې ملکو غلامی کوله
 مغرور پښتون، هوښیار تاجیک او ترکمن څنگه وو؟
 هغه تنکي ځلمي په ولي لا توپک گرځاوه؟
 هغه پیغلوتی سره اوس چال او چلند څنگه وو؟
 هغه چې ټول ورته یزید، یزید او شمر شوي
 هغه حسین، حسین افغان هغه حسن څنگه وو؟
 هغه د ډزو کڼوونکی غر لا اوس هم خپور وو؟
 هغه د بم او دراکت سوری بدن څنگه وو؟
 هغه د خاورو نه جوړ کلي چې به شنه وو مدام
 هغه چې تری به وو تل، سوی چمن څنگه وو؟
 هغه ختین کور چې په سر به ئې شنیلي ټوکیدل
 هغه بیډیا، هغه صحرا، هغه دمن څنگه وو؟
 هغه د تورو جگو غرونو ښاماران ژوندي وو؟
 هغه هیبت، هغه ښکلا، هغه هسکمن څنگه وو؟
 هغه یاغي مستو سیندونو درته شور درنه کړ؟
 هغه اوبه، هغه خپه، هغه شکن څنگه وو؟

هغه له عطرو ډکه، هغه مزه داره خاوره
هغه فردوس، هغه هغه جنت، هغه عدن څنگه وو؟
هغه هوا چې به نغمی د ژوندانه وی پکې
هغه راحت، هغه مستي، هغه چلن څنگه وو؟
هغه نښتري، چنارونه او د ولو وني
هغه خیري، هغه شیشم او نسترن څنگه وو؟
هغه لعلونه، سره یاقوت او زمرد څنگه وو؟
هغه لاله، هغه دشنو دښتو گلشن څنگه وو؟
هغه دغرو دسر بازان لا الوتل تراوسه
هغه بلبل، هغه بورا، زاغ او زغن څنگه وو؟
هغه وحشی او ترئیدلی هوسی چیرته لاری؟
هغه زمریانو زړور لیوان، دښمن، دښمن څنگه وو؟
هغه زما زیار کښ ولس په شانی ستري میړیان
هغه مرغان، خزندگان، ماهی، مهن څنگه وو؟
خه دی لیدلي چې گویا ژبه دی گونگه شوله
ووايه لږ چې د افغان ولس وطن څنگه وو؟
که دی کوم وخت کې په غلظه هلته مخه وشوه
ورته ووايه چې پردیس زوی ئې غمجن څنگه وو؟

قوانزه

وايي چې قوپه ژوند کې.....
يو خلی مينه کوی،
او صرف همدغه مينه، د هغه ژوند جوړوی

هغه د مرگ له پاره، خان رسوی همالته.....
چې مين شوی پکی.....
بی مهابا او بی اختیاره ئې قوی او خوان زړه،
دی درزیدلی، تپیدلیو غوریدلی چاته..

xxxxxxxxxx

غواړم د قوپه شانی، د گران وطن په غیر کې
هلته چې ما له ده نه مينه زده کړه
هغه چې ما ورسره مينه کړی؛

هغه چې زړه او د بدن ذرې مې
تل تپیدلي ده ته،
دا خپل خان ورسوم

سانرې

دلته هر خپک خپک ته ، د جنت گوته په خوله ده
هلته کم دي یوی لویشت ته ، اووه واړه دوزخونه
د خزان بڼکلا ته دلته ، پسرلی په حسرت گوری
هلته ژمي کې غرق شوي د کلو کلو فصلونه
سره دي غاړه په غاړه رنگ او بوی په مینه دلته
هلته کرکه کې دي نغبتی ، سره رنگ دي که بویونه
دلته ځمکه اسمان شنه دي ، هوا شنه ده ، اوبه شنه دي
هلته سری چینی خوتیږي ، اوری سره سره بارانونه
د ماشین تور بنامار دلته نازوي د سارا کاني
د انسان په گوتو لوټ شول هلته سم سمسور باغونه
دلته ژوند دی چې مستی کړي او خوتیږي هر ذره کې
هلته هر څه ته ولاړ دي په قطار قطار مرگونه
د ژړا مفهوم پردی دی ، دلته ویر له خلکو هیږدی
هلته مړه دي احساسات ټول فقط ساندي دي ویرونه
دلته سترگې غروم چې نومې دا دعا تر زړه شي :
د افغان له ملکه ورک کړی دغه ستونزی ، عذابونه

خوښتنه

زما د زړه له سوزه
تول ورځ لمر په اور کې سوزی او خوټیږی پسی
او.....

زما د سوو فریاد و له لاسه:
سپوږمی او ستوري واړه،
په غم لړلې اوله و همه ډکې شپې راسره ،
ټولې رڼې تیروي.

زه درنه څه نه غواړم
خو.....

د خپل لمر ، سپوږمی او ستورو په خاطر له مانه ..
ددغه سوز او ددی شور،
ددی عذاب او دی غم ؛
ټولې ریښې او سرچینې لیری کړه.

قيامت

راته بل دی په گوگل دننه اور
چې مې و سو په لمبو کې کلی کور
هره او بنکه مې سکرو ته ده پری سوخم
وړوند شوم، روڼ جهان مې شو تر پامه تور
دين، دنيا مې د دوزخ يوه گونښه ده
په لمبو کې به وی ډوب هم زما گور
په هجران کې د جانان وطن سو خيبرم
ورروان يم هر ساعت په هغه لور
دا زما په وطن جوړ څنگه قیامت دی
پکې ورک چې دی د سل محشرو شور

افغان

د ژوندون له تناره نه پورته دود يم
د زمان پنځو کي زه يومات سرود يم
له عدم نه مرور، هستی نه ستړی
د اختیار او د اجبار بندى موجود يم
د سجدو داغ مې په سر او پښو نه شته
نه د چا صادق بنده او نه معبود يم
د آسمان په زړه کي ستوری زما ت دی
ددې محکې په مخ بی سیوري وجود يم
داسی خوب يم چې تعبیر ئې کیدای نه شي
داسی وهم چې له هر زړه نه مردود يم
يم د کرکې له وطن ځینې راغلی
د وفا او محبت د ملک کمبود يم

و افغان غم

د افغانانو دستر غم له پاره
 ددغې لوئې نړۍ ،
 زړه لا وړوکی بریښي .
 ددوی د ساندو او دکریکو غږ ته ،
 د نړیوالو او آسمان غوږونه ،
 لاهم کانه دي کانه .
 ددوی د حال او مصیبت لیدو ته
 هر څوک وړانده دي ، وړانده .

xxxx

لکه چې دا وگړي ،
 دلته پردي دي پردي ،
 لکه چې دغه خاوره ؛
 د کومې بلې دنیا
 ډیر نا منلی ، کرغیرن سوغات وي .

xxxx

مونږه نو چیرته لاړ شو ؟
 مونږه نو چیرته لاړ شو ؟
 چاته خپل غم ووايو ؟
 څوک به مو چیغې واوري ؟
 څوک به مو حال وویني ؟
 څوک به مو خپل وگڼي ؟
 څوک به مو خپل وگڼي ؟
 مونږه نو چیرته لاړ شو ؟

مونږه نو چيرته لار شو

۹۸/۲/۶

لټون

زه به وای مجنون که می لایلا چیرته موندلې وای
یا می د جنون سیاله سارا چیرته موندلې وای
زه به دیما په خیر پاچا د آریانا ومه
جام ته مې د مینې که سوما چیرته موندلې وای
وخته چې په غاړه تا کچکول د گدایې راکړ
کاش! دې کور قامت ته مې امسا چیرته موندلې وای
ژونده! ته به وریت وی د حسرت په تناره کې اوس
سوز ته دارمان مې که ژړا چیرته موندلې وای
زه به درسره ومه تر مرگه د زمري بخته
تا کې مې که څه لویه خطا چیرته موندلې وای

۱۹۹۸/۳/۲۱

ژرندہ

د عالم روزی د د ب د غاړې حد ده
خوپه خپله خواره برخه ئې صرف گرد ده
خپل قرار ئې دی تل نورو ته بخښلی
داتلاش او د اسخا، خاصه دمرد ده

خوان

له غيرته چې لمبه په نام او تنگ شي
له غروره چې اسمان سره په جنگ شي
د کنگل په خیر او به چې شی له شرمه
چې د پوهې بلې شمعي ته پتنگ شي
چې مجنون شي د وطن د پاکې مینې
چې د جنگ ستري بلا سره په جنگ شي
چې له ظلم او استبداد سره د بنمن وي
د انسان له ستر نامه چې په غورځنگ شي
په سړو کې هغه خوان او پیغله شماره
چې سینګار یې په هنر او په فرهنگ شي

پږه

ما به ویلی درته

«چې که دې پریښودو وطن ، راسره»

دا د خوږمن زړه شیمه

اودا د دوه سترگو تور ؛

«د زړه کتری به درکوم

او تا به ساتمه زه»

خوزه دروغجن و ختم .

د زمانې له لاسه و

او د روزگار غمونو ،

له دې زخمی زړگي نه ؛

تاته څه پری نه ښودل

ټول ئې اوبه اوبه کړ

اورانه ئې خام ، خام و خوږ ؛

زه درته پږ و ختم ،

او ژوندی مې پاتی شوم .

افغانستان

په دغه ځمکه باندی

له ډیره وخته دیخوا ،

نه چا کوم بیل وواه

اونه د سپارې بریښیدونکي غاښ پری وازمایه ځان

نه د غلی دانه پری ښخه شوله ،

نه کوم نیالگي پکې ریښي وکړلې ،

پرڅه پری پری نه وته ؛

ویاله پری تیره نه شوه ؛

نه کوم هر هت یې مخ ته ،

لیه ورواچوله .

نه پری باران واورید ، اونه پری واوره ویلې ؛

نه د کوم کورد تهداب تیره پکې کیښودل شوه ؛

نه تری گل و ټوکیده ، اونه هم شنه کبله ،

نه بی ثمره ونه ، نه د غنمو وری ؛

نه تری بنه بوی و خاته .

نه کوم مرغه پری و الوت ،

نه پری بلبل و چغید .

خو

د کنگ غرونه

له هری خوا نه جگ دي

له سپیرو د بنتو خینی

د خرو کلیو له خوا

آن د کورونو له انگر و خخه ؛

چی تل قبرونه کینی

او انسانان بنخیری؛

د انسانانو وینی

په سمه ، غرونو ، کانیو بویتو باندی...

د پرخی ، واورې او باران خایونه ټول ډک کری

هر چیرته وینه پرته...

هر چیرته وینه اوری...

هر چیرته وینه : بهیری او بهیری پسې...

دلته د وینو بوی دی ،

اود باروتو لوگی،

پروریتو شویو غونبو،

اود بدن پر غوڅو شویو ټوتو...

د ساندو کریکو او ژرا غږونه.

څوک شي نفس ایستلی؟!

دلته هوا نشته ده؛

ټوله فضا د انسانانو له روحونو ډکه...

اودغه خاوره ده مدام له ماتمونو ډکه...

۲۰ / ۶ / ۹۸

دمصیبت غوغا

هره تیره ده سکروته، ټولوشگون نه خوړلن جوړ
هره ونه ده شناخته، ټولو پانونه کفن جوړ
دباران خاڅکي هم دلته لکه تندر راپریوځي
ټوله ځمکه خولا پریرده، دی آسمان ورته د بنمن جوړ
دهر بوټی په رگوکي دشهید وینه بهیږي
په هیڅ ځای به پیدا نه شی دژوندی - مری بدن جوړ
دیو لویشتی خاوره نشته چی خالی به وی له خلکو
په هرگام کي یو څوک خب دی، قبر هرچاته ما من جوړ
دتوپکو تورو خولو کي، دقیامت دشپیلی غږدی
پری هرڅه زیر او زبر شول، کنده والو کړ دا وطن جوړ
مصیبت دی چې غوغا کړی دافغان ولس په ځمکه
جنگ، سیلاب او زلزلو کړ له دې ملک ځنی مدفن جوړ

گردله

هره مورده بوره شوی هرې خورنه ورونه ورک دي
خلمي ورک دي ، پيغلي سپکې ، دهر چا قبرونه ورک دي
سور سيلاب دخوانو وينو ، ټول وطن په مخه کړی
گردله ده د حالاتو له هر چا کورونه ورک دي

۹۸/۶/۲۵

غبرگې نیشې

يو خواته ديار سترگې، بل خوا پيمانې ايښي
دا مې په نصيب کې نن، څه غبرگې نيشې ايښي
دا دې له حيا ډکې، هغه هوسونونه
يو خوا مې اوبه د ژوند، بل خوا يې لمبې ايښي
لاره رانه ورکه ده، هر خوا مې ايښې ايښي
تولو مې جنون ته دي ډيرې بهانې ايښي
عقل او زړگي ته مې دواړو زولانې ايښي
يو خواته ديار سترگې، بل خوا پيمانې ايښي
دا مې په نصيب کې نن، څه غبرگې نيشې ايښي
دا دې له حيا ډکې، هغه هوسونونه
يو خوا مې اوبه د ژوند، بل خوا يې لمبې ايښي
لاره رانه ورکه ده، هر خوا مې ايښې ايښي
تولو مې جنون ته دي ډيرې بهانې ايښي
عقل او زړگي ته مې دواړو زولانې ايښي
دلته ولوله د عشق، هلته بيخودۍ د ژوند

غزل

چې غوغا ترينه د سوو زړونو خيبري
داد بڼکلو تور اور بل نه دی نوڅه دي؟

چې په يو نظروژل کوی د سلو
توري سترگي يې اجل نه دي نوڅه دي؟

چې پرهار يې مسيدو ته هوسيري
داسی شونډې چې درمل نه دي نوڅه دي؟

چې د تن په وينو سره، مدام تپيري
د جفا د تيغ بسمل نه دی نوڅه دي؟

عاشقان په کې خپل تور بختونه وينئ
دا بلاوی تور کجل نه دي نوڅه دي؟

چې جانان درته په مينه مينه گلو
دا خبرې که غزل نه دي نوڅه دي؟

چې يې هرڅه په رڼا ورځ رانه لوت کړل
له غمزو دی ډک کتل نه دي نوڅه دي؟

چې د مينې سره ډگر ته ميرني ځي
د زمري زړونه اتل نه دي نوڅه دي

د ليمو په زړه کې

خم چې انتظار، د شو گيرو په زړه کې وکرم
ستوری به د بخت، په لیونیو چیغو وینس کړمه
شیندی بیخودی چې هرې خواته ولولې د عشق
مات چې کرم رونق زه د مانی او د آرژنگ د بنار
وخت ته به زیندی، د تاله تور و زلفو و اچوم
یو خواته مستی د پیمانی بل خواد یار سترگې

و صل د جانان به، د سپیدو په زړه کې وکرم
سوز د نامرادی به، د تیارو په زړه کې وکرم
خپل تری نظر به، د پردو په زړه کې وکرم
ستا د ناز تصویر به، د لیمو په زړه کې وکرم
تخم د غماز به، د ایرو په زړه کې وکرم
را چې د زړه زنی، د لمبو په زړه کې وکرم

چور

د وصال بزم ته راوړې جام د شونډو
داسې بنکاري چې جنت ته انظهور وړې
چې دې خوی ته په حسرت کې بڼا پیری دي
د هرې یوې زړه ته داغونه د ناسور وړې
چې په هر پل کې د نازبغلي کرې
د عالم د زړو نیازونه به ضرور وړې
چې د شونډو غوټی وسپړې خندا ته
غوریدلی باغ ته، ته د گل تربور وړې
چې بنکاره شي جنازوباندي د هیلو
د ماتم محفل ته یې ته موج د سرور وړې
سترگې جام، شونډی پیاله، تن دې بڼینه ده
یو جهان تاکستان زړونه، ته په چور وړې

ته لوزه

ستاد مینې تاج په سر، لکه پاچا یم
خو کچکول مې د دیدن په لاس، ملنگ یم
چې تصویر ستاد بنکلا مې دی لیمو کې
د بهزاد د پلار استاد، سیال د آرژنگ یم
که د ژوند د شپو تیارو ته مې ډیوه یې
زه دې هم د پلوشو سوی پتنگ یم
د زلال په خیر، ته مرو ته ژوند بڅنې
خوزه خانه ته هم د سوی زرګي زنگ یم
ته اسمان یې د هستۍ دې لوی جهان ته
زه بې تانه د نیستۍ یو لوی ګرنگ یم

تیاره او ستوری

زمونږ پر کلي باندې،

توره تیاره خبره ده

ټول شيان تته دي، څوک څه نه شی لیدای

د تورو وریځو لړۍ

دي هرې خواته تللې،

کله ناکله لا د ژمي د سیلۍ غږونه،

زمونږ پر زړونو باندې

نوی واهمه خپره کړي،

خو دغه توره شپه کې،

هاغلته لیری د اسمان په گوټ کې،

یو سپینکی ستوری ښکاری؛

له لیری، لیری نه دی،

د یو ماشوم په شانې،

له لایزاله انرژۍ ځینې ډک..

چې تل لاس اچوی د مور وینستو ته...

مدام دا هخه کوی ،
تر خود لمر شغلونه ،
یو خه را کش کړي ځانته ،
او د تیارې په لور ئې
چې ئې زمونږ پر کلي
تور خادر خپور ساتلی
د سوزیدونکو ...

ځلیدونکو ...

خو نیزو په توگه

بی زغرده و غورځوي ؛

او زمونږ کلی خپل نظر ته خلاص کړی

خو دغه ستوری مونږ نه ،

اورنای ئې نه د لمر ؛

ډیر زیات گوبنه پروت دی ،

او د تیارې دا سارا ،

ډیره اوږده پرته ده .

* * *

چې ورته څپر شومه بڼه ،

هلتہ ہیخ ستوری نہ شتہ ،

خہ چہ لیدلی وو ما ...

هغه زمونږد امیدونو یو سراب غوندې وو...

چہ ددې شپې پہ زړه کپې ...

لاهم ویدہ دی ویدہ .

ښکيل شوی زړه

مدام په خوب او وينه،...
يمه لگيا او يو تصوير کارمه...
يو بي مثال تصوير ،
چې د هنر او د خلقت يو لوی شاهکار وگرځي ،
چې چا تر اوسه لا ايستلی نه وی:
د نامرادیو ، بد بختیو او غمونو تصوير ،
د ولزې ، فقر ، دژړا او د دردونو تصوير ،
...د بی کوریو تصوير ،
د جنازو او دهجرت دبی پایانه بهیر ،
د کړاوونو ، عذابونو او ظلمونو تصوير ،
په تیارو شپو کې د وحشت او ستمونو تصوير.....

xxxxxxxxxx

لاس مې وړ اوږد کړ چې قلم راواخلم
زما قلم د شهیدانو د جنډو لرگی وو ،
رنگ مې له اوبنکو او له وینو څخه ،
او د باروتو له لوگی.....
او د لمبو له شرارو نه جوړ وو ؛
ما د نظر په تخته.....
دغه تصوير کاره لا
لا پکې بوخت ومه زه ،
کار مې تمام څه ، چې لا ډیر پاتې وو ،
چې د تصوير په زړه کې

راته يو زړه خرگند شو.....
يو را بنکيل شوی ، زيبينل شوی ،
اوله درده ډک زړه .

xxxxxxxx

چې ورته مې کتل
دا زما خپل تصوير وو ؛
زما دتن ، زما د ځان ،
زما د گران او ويران وطن :
«افغانستان» تصوير وو

و غرور نيشه

چې د پانې په خير جگ گوري اسمان ته
د خزان سيلی ئې کړي تر پنبولاندي
د غرور او خودخواهي نيشه کې غرقه
بيا به ژاړې نن په کومه خوله چې خاندي

۱۹۹۸/۷/۲۳

پرویتوب

آسمان له ځمکې خفه ،
سپوږمې له ستورو ځینې ،
باران د وریځو له تروه تندي نه ،
سیند د اوبو له شور او زوږ ځینې کون ،
پانې د خانگو د دارونو له رسیو ځوړندي ،
چمن له بوی او له سروره خالي ؛
سارا نه تښتي لیونتوب په منډه ،
اوبه له اوره سره لاس او گریوان
تیرې له غره بنوئیږي.....
خاوره له ځمکې تښتي.....
عقل له مغز سره تربور غوندي دی.
وینه د زړه له لاسه داري وهي ،
میینان ټول دي له یو بل گیله من ،
گلان ، بلبل او له بورا زړه تورن .
ساقی له میو او پیالو ځینې مور ؛
ورونه له خویندو او له میندو بیزار ؛
خپلوان په خپلو کې پردي دي پردي.....

xxxxxx

دې پردیتوب کې دي هر څوک بی وسه ،
د خدای خدایې ناکامه ،
د بنده هڅې سترې ،
له تدبیر لاره ورکه .

xxxx

نو خدا ژاري ورته ،
او غم له مستې خدا شین بنکار یې ،
دې پردیتوب هر څه له هر چا بیل کړل.....

بنيړې (۱)

ستا جنت جنت وطن ته ، زه دوزخ ، دوزخ اور غواړم
لکه خپله وړانه خونه ، ستا محل هم نسکور غواړم
ورور دې ودر او وروور ته ، خپل بچی دې په بلار مړ کړ
ستا په کلي لوی شیطان ، تر دې بدلا څه نور غواړم
حضیره دی هره لویشت کړه ، هره تیږه دې شنا خته
تاته هم په هر څپک کې ، ستا بچیو ته گور غواړم
زما په پاچه خاوره راغلل ، ستا ناولی راکتونه
ستا په خپل ناولی بن زه ، د محشر شر او شور غواړم
د فساد په نېلي سپوره ، د گناه د ملک باده
ستا د کبر خونی غاښ ته د افغان د مت زور غواړم
چې آزار ئې چا اخیستی ، ورته اور په لمن پروت دی
ستا د خپل تر بور په شانی ، تاته هم دا پیغور غواړم
د افغان د پگړی ولونه ، هر غلیم ته زولانی دی
انتقام کی ئې د وینو دغه دار درته خپور غواړم

۱۹۹۸/۱۱/۲۶

(۱) دا بنيړی بیل کلینتن ته زمونږ په وطن د هغه د راکتی حملی له درده لیکل شوی

وگړو خپو حسرت

ستا په تورو زلفو کې سپين ولگيد
يا په خړو وريخو کې بريننا شوله؟
دا د تور تمونو خادر خيري شو
يا خپره د لمر د شرک رنځ شوله؟
دا خپلې ځوانۍ ته دې لوگي وکړ
يا لمبه زما د زړه دنيا شوله؟
خنيې دې قودۍ، قودۍ کوڅۍ نه شوې
ماته مې د بنکلو هیلوما شوله
مینه مې په خپل اور کې پخه شوله
پریرېده چې رسوا شي چې رسوا شوله
ستا د وينې توهرتار او هرخم او پیچ
ماته د ژوندون بنکلي ديبا شوله
تل دې پسرلي د تن تازه واوسه
پورته مې له زړه دغه دعا شوله

گناه

خومره چي ده لويه د توبي گناه
هومره ده خوره د پيماني گناه
دغه پښتون سرد تيتيدونه دی
نه مې ده پيرزو پرې د سجدې گناه
هغه د منصور غوندي رسوا بڼه ده
ورکه شه ناولې د پردې گناه
مينه کې دي دواړه جهانونه پت
خکه ده خوره د يارانې گناه
سوزی چې پتنگ خان په لمبه د عشق
خه ده په دې منع کې د ډيوې گناه
وچ لغړ اغزی ته هرڅوک بد وائي
پته ده د گل او د غونچې گناه
لمرئې په ځيندي د مکرو واژه
نه ده د بخښلود تيارې گناه
ای چې په نامه کې دي انس موج وهي
چا کره درکې ځای دا د کينې گناه
هر يوه ته ئې توره د مذهب ورکړه
خومره ده درنه د زمانې گناه

را چې نورد کفر ثواب وگتو
بس ده د ایمان او د کعبې گناه
وزغمه زمريه ناکردې د دهر
وانه خلی په غاړه د گیلې گناه

۱۹۹۸/۱۲/۲۸

افغانی بښځې ته

د گناه په وحشي غير کې
لکه شنه پانه رپيرې
د شهوت د زمري مخ کې
د هوسۍ غوندي ترئيرې
د هوس په ظالم لاس کې
بازيچې په خير لوبيرې
د قوت او زور پنجو کې
گل غوټۍ غوندي رږيرې
خوشحالی ته د زردارو
ته چور ليرې او گديرې
د خپل لوت عزت په مري
زار ږيرې او سوځيرې
د دنيا په تور بازار کې
لکه وينځه ئې خرڅيرې
د رواج او رسم بند کې
پيغل توب کې لا ورستيرې
د روزگار د سپلۍ مخ ته
لکه شنه نوده ماتيرې
د ژوندون د پيټۍ لاندې
د بسمل په خير تپيرې

په دنيا ختلی لمردی
ته تياروشپو کي اوسيرې
لرې دې حال ته نظر وکړه
لا به کله راو يښيرې
له دی ژونده مرگ بهتر دی
ته په دې هم ښه پوهيرې
د بدلون فکر پيدا کړه
پرې له دې حاله خلا صيرې
په تدبير او په همت خپل
د آسمان بام ته رسيرې
پاخه پاخه وخت روان دی
ته لا - بيرته پاتې کيرې

سرہ ، شنہ ، سپین

کله چي هر څه سره وو
که هر څه سره بنکاریده ..
نود پوښتنې ځای هیڅ پاتې نه وو

خو چي د شنو دوران شو
بیا هم شنیلې او پانې
چي له پسرلي تر مني
همیشه شنې بریښیدې
د شنو په نوي پسرلي کې
لاهم.....
هاغسې سري بنکاريزي

خو ولې ؟
اوس چي د سپینو وخت دی
نود مالو چو او د واورو رنگ هم
د پخوانیو سرو د وخت په شانې
په وینو سره بنکاريزی ؟

هيڅ نشته

د بخدي لوړو برجوکي
سره او شنه تو غونه نشته
ددې بنار گڼو کوڅوکي
د ژوندون شورونه نشته
ديما د لاس گوربت ته
د پرواز وزرونه نشته
د آرين په نغري کي
د زردشت اورونه نشته
د تيارو خداي باچاهي کړي
ميترايي فکرونه نشته
د ويدا افسانه گونگه
د نيسانا زونه نشته
د غاتولو بوتې سوي
د هوما گلونه نشته
د مستي بزمونه غلي
د سوما جامونه نشته
په کردار، گفتار، پندار کي
د نيکو خويونه نشته
د باگرام په معبده کي
داوشاس رقصونه نشته

د کوشان لوی مدنیت هیر
د فرهنگ و یارونه نشته
د ضحاک د بنامار غاښ ته
د کاوه زواکونه نشته
ایمل خان - دریا خان لارل
د خوشحال ننگونه نشته
په ایلبند او سردرو کې
د شپنو غږونه نشته
آمو ژاري آباسین ته
چې اتل میرونه نشته
د پامیر په زړه کې اوردی
پکې سره لالونه نشته
هر څه مړه دی هرې خواته
د پاڅون سوچونه نشته
د کاغانو بازار تود دی
د بلبل غږونه نشته
د گیدرو په دوران کې
د زمرو وختونه نشته

شیخ تہ

تہ د طہورویہ خیالونو کي مست

تہ د غلمانو پہ خوبونو کي مست

تہ د حورانو د نازونو نیشئہ

تہ د کوثر و پہ موجونو کي مست

تہ د جنت د باغ او گل لیونی

تہ د عقبہ پہ لذتونو کي مست

تہ پہ ثواب پسی سرتورہ ملنگ

تہ بہ توبو او تکبیرونو کي مست

تہ د ازل پہ لاس جوہ شوی غلام

تہ د پردیو پہ دامونو کي مست

تہ د تقدیر حنخیر پہ غارہ گرخی

تہ د قسمت پہ تالابونو کي مست

تہ د معروف او منکر چیغی وھی

تہ پہ گناہ او عذابونو کی مست

تہ دې وھہ د عقل لا فی شیخہ

د جھل پلار ئی پہ وھمونو کی مست

تہ بہ زمري تہ سمہ لارخہ بنئی؟

ئی پہ گمراھو تدبیرونو کی مست

د ژړا ملګري

زه خپلو يادونو سره ژاړمه
ځکه فریادونو سره ژاړمه
اوبنګې مې شوکاري لگوي په مخ
خو د به له سوزونو سره ژاړمه
خپلو ته مې هم چې ډیر پردي بنکاري
زه داسې غمونو سره ژاړمه
زړه ئې کر سوری راته، ځیګرویلې
دغسې دردونو سره ژاړمه
کریکه مې د سوز، د بریښنا منډه ده
مستو تو فانونو سره ژاړمه
نخښه د کوم ټپ مې په صورت نشته
پټو پهرهرونو سره ژاړمه
تښتې مې له روح نه د دوزخ لمبې

داسی عذابونو سره ژارمه
وبه چوی که تیرې ته ئې ووايم
زه د زړه حالونو سره ژارمه
هر بند کې ئې موج وهي د زړه وينې
تل چې چې مې شعرونو سره ژارمه
خوله کې د غربت د ديو پريوتی يم
ډيرو حسرتونو سره ژارمه
وای چې د وطن د دنگو غرو زمري
سوو اميدونو سره ژارمه

کابل و سو

کابل و سو، نازولی کابل و سو
د وطن دموردان بکلی کاکل و سو
چې اغزی وود پوردو د بدو سترگو
د افغان د پگری سرکې، سورگل و سو
د عطرونو پرخای خیرې ترې لو خړې
غاټول و سو، گلاب و سو، سنبل و سو
د غرور تندی ئې مات شو سترگې تې
د مکار خزان له لاسه بلبل و سو
چې له موټي ئې قوی سوک ووجور شوی
نامردیو ئې ټول توان تحمل و سو
چې راټول وویری خواره واره وگړي
د نااهلو اولاد و تغافل و سو
سرببر، تهر شوکاري، مخ شکی دلی
دې حالت ته ئې پردی وو که خپل و سو
بشري تاریخ پری سوی لو غرن شو
بی تاریخو چې لرغونی کابل و سو
چې لوگی ئې وای بکلا ته ای زمريه
چالمبه کرپه نظر، په منگل و سو

وران کابل

کابل وران شو، په لمبو کې جبل و سو
د وطن د میړنیو اتل و سو
چې عشرت ته ئې حسرت کې سو خیدل ټول
ددې غرونو شنه لمن او گوگل و سو
لودن ورک شوله هر چانه، زمان ورک شو
نن لمبه شو په لمبو کې، ازل و سو
مرگ یاغی شو، خپل پردې ورځنې ورک دي
عزرائیل ئې کړستي او اجل و سو
چې وو تری تل د سولې - پخلائینې
کړکې وران کړ په جنگونو، جدل و سو
هیخ زړه سوی او صرفه چا ورته ونه کړه
په جامه دکاروانی کې، تورغل و سو
ټول بدن مې شو لمبه لمبه پری سوزي
د زړه تل کې مې بل اورد بدل و سو
د گربت دا حاله و رانه، بچي ئې وریت شول
د زمرود استوگنې بورجل و سو

بدله زمانه

ورکې د ژوندون خوږې نغمې شولې
 جگې د سماع او وعظ نارې شولې
 دروند خادرد مرگ دی په دې مینه پروت
 هرخوا ته قبرونه و حوضیرې شولې
 هرچرته ده گرمه د لمبو قصبه
 هرڅه پرې لږ خوږې او ایرې شولې
 دلته اوس سودا د مرگ او ژوبلې ده
 نوی ئې دلال او معاملې شولې
 چیرته چې بکالو باندي بندیز لگي
 غلې پرې نغمې او ترانې شولې
 غیره کی زمري نه گید روگتته
 ځکه، اوس بدلې زمانې شولې
 چیرته خفاشان چې پاچاهي کوي
 ورکې ترې رنځ او سپیدې شولې
 هرچې ساقی شود رضوان د جام
 هیری ورنه سوال او وظیفې شولې
 ټول وینی خواره کړل د طهور طمعې
 سور پکې جهاد او سرې سجدي شولې
 خوب او خیال د حورو او غلمانو دی
 گرمې د جنت دوزخ قصې شولې
 تور جلاد هم سپینې جامې واغوستې
 حکم ئې قصلص او ییادورې شولې
 بس مردارې گیری، غوړې څنې دي
 ورکې دافغان جگې شملې شولې
 سرنشته و سرور نشته، سالار نشته
 سترگې د غیرت ټولې وړندې شولې

د غیرت څرېکې

«چې له گرده د پښو ئې، پس له مرگه هم آمان غوښت»
 د هغه خوشحال په قبر، بنکاري اوس د پردو پلونه»
 د «میر ویس» ټول ارمانونه، نن د شرم ډنډه کې ډوب شول
 د وطن د مور په وېنو، بیا گرگین بنخ کړل غاښونه
 د «احمد» غیرت او برم، بی ننگیو کې ورک بنکاري
 د نا اهل اولاد له لاسه، وړې د سیالو پیغورونه
 په هر ځای کې بنخې بنکاري، د تورتم خوني منگولې
 په تیارو کې دي لارورکی «روښاني» عالي فکرونه
 د «ملالی» دروند پرونی، بې ستریو ته پرده شوه
 د «نازو» په نامه خاندي، د بازار هر جائې نجونه
 «مسجدي» دی که «ملا» دی، د مسجد له نامه تښتي
 په کلدار او ریال خرڅ شول، هم مذهب، هم ایمانونه
 «ابا سین» «آمو» ته ژاري، د «هلمند» او بنکې شوې وچې
 چې اوبو په ځای ئې زړو کې، د سرو وینو دي موجه
 «هندو کش» په سپینه ریره، رڼې او بنکې دی بهیږي
 چې په تور بازار ئې خرڅ شول، ټول د سرو زرو کانونه
 د هغو د غیرت څرېکې، نورې غلې او ویدې دي
 چې په ټیټو سترگو ئې وڅښل د پردو د جام بنگونه
 د افغان ستره ټبره، سترگې وغوروه پاڅه!
 ستا وطن ته دي نیغ شوي د نیستی ترڅه گواښونه
 ننگ دې څه شو نوم دې څه شو؟ عزت څه او پت دې څه شو؟
 د «اکبر» له گوره خیرې، داسې چیغې فریادونه
 د پلرو د تورې برین لار، اسارت په زنگ کې ورک شو
 د خپل ورور په زړه دې تش کړل، د پردیو توپکونه

د پردیو تر لاس لاندې ، نه عزت شته او نه پست شته
دي دنيا کې تل سر لوري ، ټول خپلواکه ملتونه
سر هغه دی چې شو پورته ، مټ هغه چې ونبوريږي
تل ژوندي هغه ځلې دي ، چې آزاد ئې کړل ځانونه

څه زمريه تری لوگی شه ، چې نظر ئې نه شي توره
چا چې غوڅ کړل په میړانه ، د پردو سراو لاسونه

بلنه

ځي چې له وطن نه رنگ په رنگ غمونه وکړو
 پاكي ارادي او نيکي هيلې که سر خوره شوې
 کله د چالاس، کله پښه او کله سر غوخ دی
 هريو د خپل پلار او د نيکونو دعا گوښه کړو
 هر څوک وائي څه په مائي څه؟ ما هر څه کړي دي
 خو پوري به خپلو کي د جنگ شرم ته غاړه ږدو
 څومره بي ننگي ده چې د بل د لاس آله و اوسو
 خو چې سوارې ئې شي نيزې تيري کونکو ته
 دي و حشت ته غلي کښينا ستل پخپله جرم دی
 قبر د شهيد به کړو سنگر او شناخته ئې سپر ځانته
 درس به د عبرت ورڅخه واخلو مستقبل ژوند ته

څه چې مو کرلي دی هغه فصلونه وريبو
 ځي چې د ناولو سر خورو ، سرونه وريبو
 دي د ژوند لو گرونه خونې لاسونه وريبو
 ځي د کفن کښو دوران ، وختونه وريبو
 ځان نه را تاو کړي ، دا غلط خيالونه وريبو
 ځي چې ټول وطن نه ، د نفاق تخمونه وريبو
 خپل لاسونه يو کړو ، دا پردي زواکونه وريبو
 دوی چې دي کرلي ، دا اغزن گلونه وريبو
 ځي چې د عمل د لاس او پښو بندونه وريبو
 تورو او نيزو ته به دا ټول توغونه وريبو
 ځمکې د ماضي نه به کره درسونه وريبو

دغه د تاريخ د آزمويڼې نوي دور دی
 پا څيرئ زمرو چې د بري خوندونه وريبو

زما د شعرونو يوه مجموعه چې نوم يې ورته «د لمبو کلی» ايښی وو، د کابل له دولتي مطبعې او يو شمير نورو کتابونو سره يو ځای د مجاهدينو به لاسو وسوځيده، دا شعر په همدې مناسبت ليکل شوی دی. اوس چې د نوموړې مجموعه شعرونه راسره نشته او له وطن نه هم «د لمبو کلی» جوړ دی نو دا مجموعه يې هم داسې وټوموله.

د لمبو کلی

دا د بنکلو هیلو او اسرو کلی	وسو پوه لمبو کې د لمبو کلی
خته ټي په وینو وه لمده د زړه	هره خښته ټي زما ټوټه د زړه
دا مې وو د روح د اوسیدو کلی	وه هو اټي مسته ولول ه د زړه
وسو په لمبو کې د لمبو کلی	
هلته غوریدل مې ارمانونه ټول	هلته اوسیدل مې امیدونه ټول
دا زما د ټولو اندیښنو کلی	هلته نخیدل مې هوسونونه ټول
وسو په لمبو کې د لمبو کلی	
هلته انگازې مې دیاری پټې	هلته جذبې مې د ځوانۍ پټې
دا مې وو د مستو ولولو کلی	هلته مې د زړه بی قراری پټې
وسو په لمبو کې د لمبو کلی	
هلته ټول رازونه بنکاریدل زما	هلته احساسات ټول خوتیدل زما
دا مې د بنادیو او غمو کلی	هلته ټول غمونه بلیدل زما
وسو په لمبو کې د لمبو کلی	
هر پټی ټي کښت د ترانو زما	هره پوله ټي حد وو د غمو زما
دا مې د شنیلو او ورشو کلی	هر بوتی ټي ځاله د آرزو زما
وسو په لمبو کې د لمبو کلی	
هر کور کې جنون وو د هامون غلی	هر انگړ کې جوش وو د ژوندون غلی
دا مې وو د غلو تو فانو کلی	هره خونه کې ټي نن، سبا، پرون غلی
وسو په لمبو کې د لمبو کلی	

هر خوا غړيدلې د لتون هڅې
دا مې وو د ځوانو تلو سو کلی
وسو په لمبو کې د لمبو کلی

هر خواته ژوندی وې د پاڅون هڅې
هر شی کې تودې وی د بدلون هڅې

هلته ارادې تر پولاد کلکې وې
دا و د زیار کښو پر گڼو کلی
وسو په لمبو کې د لمبو کلی

هلته کلمې لکه سکرو تپې وې
هلته پیمانونه ټولې گتې وې

بنکلو څلور یخو غزلونو نه
دا مې د احساس د پلوشو کلی
وسو په لمبو کې د لمبو کلی

دا کلی وو جوړ مې له شعرونو نه
جوړ وو له روانو سیلا وونو نه

جگ ئې ورته زړه نه تور دودونه کړل
جوړ تری شو د وړانو کنډوالو کلی
وسو په لمبو کې د لمبو کلی

بل پرې مجاهدو سره اورونه کړل
خاورې او ایرې ئې سره لالونه کړل

سم اټکل

زه دې يم شاعر او ته غزل زما
ته مې تلوسه او ته تکل زما
بارد ژوند په ولوسرگردانه تل
زه يم مسافر، ته سر منزل زما
هر خواد مې کوهي او گړنگونه دي
ته د کړليچنو لارو مل زما
زه بندي د غم د تورتمونو يم
ته دغو تيارو کي ئې مشعل زما
زه د ناهيليو د کوهی يو سف
ته مې ئې نجات او ته اجل زما
دې ترخو يادونو کي چي پائمه
ته مې ئې خواږه او ته عسل زما
زړه خو دې به يو خل رانه وړی دی
راشه يو خل بيا، دک کره گوگل زما
ته به مې د ژوند د پائبت ستوری شي
سم مې وو بس دغه يو اټکل زما

۱۹۹۹/۵/۱۳

د مينې زمري

هغه د حسن بناپيري ده ، د بنکلا فربنته

هره اداء ئې د نظر ، په زړه خوښۍ راولي

په ترنم کې د غږ، روح ته ، زندگي ورکوي

د تن له عطرو ئې وړمه د پسرلي اخلي ساه

هره غمزه ئې د دو سترگو ، يوزر غشي ولي

خمکه اسمان ئې د بنکلا د جلوو لمر نيولي

زمريه پام چې د هوس په دام ئې کينوځي

له حيا ډکه شنه غوتۍ ده ، د وفا فرشته

د شنه چمن مسته هوسي ده د حيا فرشته

د موسيقي د ملک شهۍ ده ، درنا فرشته

تړلي کان د خوشبوئې ده ، د بقا فرشته

د شنه اسمان سخته رلي ده د بريښنا فرشته

د ټولو حورو شهزادگۍ ده ، د دنيا فرشته

د پښتنې مينې زمري ده ، اوزما فرشته

عرش

مینه ژوند کې د انسان ، یو خزانه ده

د احساس او عاطفې د اسمان عرش دی

داد ټولو زیو ورونو دُردانه ده

د خوښیو او غمونو تازیاڼه ده

۱۹۹۹/۶/۲۰

د کاله اور

مینه څه ده؟ د ژوندون د کاله اورده

بې له مینې د انسان زړه سوی سکورده

یاد اور او د کنگل یوه توتیه ده

یاد تورو تیارو تل کې یوزوړ گورده

۱۹۹۹/۶/۲۰

مینه شه ده

مینه حسن ده، وفاده او بنکلا ده

مینه شور د زندگي ده اورنه ده

د غرور او د غیرت د تاج الماس دی

مینه نن، مینه پرون، مینه سبا ده

۱۹۹۹/۶/۲۰

مینه

مینه گل ده ، په گلزار د سړیتوب

مینه لمړده په سهار د سړیتوب

مینه گنج ده چې بهائې مونده نه شي

نه خر خیري په بازار د سړیتوب

۱۹۹۹/۶/۲۰

د اوبو تصوير

ته لکه غوتې د حيا شنو پاڼو کې پته بڼه

ته زما د زړه صدف کې، بڼکلي مرغلره ئې

ته بله ډيوه، د شيشې منځ کې تل رڼه واوسې

ته پښتنه ناوې، د عفت شالو کې پته ئې

ته د اسمان ستوری، رسيدل درته مهال بريښي

ته لکه ايمان مې، د وجود په ذرو بڼه ئې

ته ئې داوبو تصوير، چې لاس دروړلی نه شمه

ته لکه هوسۍ د ترئيدلو او بڼکلا مثال

زه د تا په عشق کې لکه گل غوندي رسوا خوشحال

زه دې په بازار د محبت کې په سودا خوشحال

زه لکه پتنگ دې په طواف او په رڼا خوشحال

زه لکه ماشوم دې د ديدار په تمنا خوشحال

زه ورک مسافر، دې په جلو واو په خلا خوشحال

زه د عشق عاصي دې په وعده دنن سبا خوشحال

زه دوصل تېری، په سراب يم د سارا خوشحال

زه لکه زمري دې د خرام په تماشا خوشحال

لټون

زه به وای مجنون که می لیلیا چیرته موندلې وای
یا می د جنون سیاله سارا چیرته موندلې وای
زه به د یما په خیر پاچا د آریانا و مه
جام ته مې د مینې که سوما چیرته موندلې وای
وخته چې په غاړه تا کچکول د گدایی راکړ
کاش! دې کور قامت ته مې امسا چیرته موندلې وای
ژونده! ته به وریت وی د حسرت په تناره کې اوس
سوز ته د ارمان مې که ژړا چیرته موندلې وای
زه به د رسره و مه ترمرگه د زمري بخته
تا کې مې که څه لویه خطا چیرته موندلې وای

د انديښنو لړۍ

شپه دې د زلفو سلسلو اوږده کړه
که ما په دې ښکلو قصو اوږده کړه
شم له دې نيم نفس ژوندون نه لوڅی
چې ستا ارزو ئې په کلو اوږده کړه
يوه غمزه وه ، د ښوول له شاننه
چې ئې لړۍ د انديښنو اوږده کړه
کومې اداء ته دې قيامت وواييم؟
ورځ خود مخ ، په پلوشو اوږده کړه
نه مړيدم دې ، په ديدن باندي زه
چې مې خبره په ورو ورو اوږده کړه
زمريه ! سترگې له دنيا نه پور کړه
لحظه د وصل په کتو اوږده کړه !

د مراد څرکی

له حسده لیونو نی شیم ائپنی ته
چې نیولی ئی په غیر کې ستا تصویردی
حسنة تا دا شور ماشور په دنیا جوړ کړ؟
که شکولی می مجنون عشق ځنځیردی
نظر څنگه لار پیدا کړی ستا لیموته؟
چې مده هوشه دې دم حرنه اته ځیردی
دا د مشکو قافله په دې لار راغله؟
که خرام کې چیرته بیا زمانه څچیردی؟!
چې په هر قدم کې، سل ځایه لگیږی
دا زما په تندی لیک، څنگه تقدیردی؟
د مرام په غره به، څرک د مراد وشي
هسی نه چې بی پایانه دا شوگیردی

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**